

Curtea Supremă de Justiție

Î N C H E I E R E

06 martie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție
Completul de judecată, în componența:

Președinte – Țurcan Anatolie,
Judecători – Daguța Sergiu și Mânăscuță Igor,

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Mihalache Iurie, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2022, în cauza penală în privința inculpatului

Necliudov Timur xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.11.2021 – 16.05.2022;

Instanța de apel: 09.06.2022 – 13.12.2022;

Instanța de recurs: 29.03.2023 – 06.03.2024.

Asupra recursului menționat, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 16 mai 2022, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, Necliudov Timur a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, la 1 an închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu executare începând de la data rămânerii definitive a sentinței, fiind aplicată în privința inculpatului obligarea de nepărăsire a țării.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat că, la 07 octombrie 2021, inculpatul Necliudov Timur, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, prin deteriorarea lacătului de la ușă, a pătruns în automobilul de model „Dacia Logan” cu n.î. xxxxxx, care era parcat xxxxxxx xxxxxxx xxxxx, xxxxxxx și care aparține SRL „Energotel Grup”, de unde, în

mod tainic, a sustras o geantă de culoare gri închis, ce aparținea lui Barbacari G., în care se aflau haine, un portmoneu din piele, de culoare neagră, în care se păstrau buletinul de identitate și permisul de conducere pe numele ultimului; un card bancar emis pe numele lui Dubița E. și mijloace bănești în sumă de 50 lei.

Ulterior, inculpatul Necliudov Timur a pătruns în portbagajul automobilului, de unde a sustras un aparat de sudat fibră optică de model DVP-740 în valoare de 22 916,67 lei și un aparat de măsurat fibră optică în valoare de 79 200 lei, după care, cu bunurile sustrate, a părăsit locul comiterii infracțiunii, astfel, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 102 166,67 lei.

Inculpatul a recunoscut în totalitate vina în săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și probele administrate, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate în faza urmăririi penale, prima instanță a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art.art.61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina (circumstanță atenuantă) și s-a căit sincer de cele comise, anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni similare (circumstanță agravantă), are antecedente penale nestinse, este divorțat, nu are persoane la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului psihiatru, însă se află la evidența medicului narcolog din anul 2012, împrejurări în care corectarea și reeducarea acestuia este posibilă cu aplicarea pedepsei cu închisoare, în condițiile beneficierei de reducerea pedepsei conform art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

3. Avocatul Mihalache Iurie a declarat apel, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, non privativă de libertate.

În motivarea apelului a invocat că:

- pedeapsa aplicată inculpatului de instanța de fond este prea severă, or, acesta a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată;
- inculpatul locuiește cu mama sa, care este bolnavă și are în grijă toate cheltuielile necesare vieții cotidiene, tatăl său fiind decedat;
- părții vătămate i-au fost restituite bunurile sustrate și aceasta nu are pretenții față de inculpat, iar acțiune civilă nu a fost depusă.

Deoarece inculpatul a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, acestuia urma a-i fi aplicată o pedeapsă mai blândă.

La stabilirea pedepsei, instanța de judecată urma să țină cont de prevederile art.art.7, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, prima instanță trebuia să aplice în privința inculpatului dispozițiile art.76 Cod penal, care prevede că, la stabilirea pedepsei se consideră circumstanțe atenuante recunoașterea vinovăției, precum și să țină cont de prevederile art.78 Cod penal - efectele circumstanțelor atenuante.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2022, apelul a fost respins ca nefondat.

În termenul executării pedepsei cu închisoare lui Necliudov Timur a fost inclusă durata arestului din 15.06.2022 și până în momentul pronunțării prezentei decizii.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond just a stabilit starea de fapt și de drept, apreciind probele administrate conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect încadrând acțiunile inculpatului în baza art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal - furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Astfel, inculpatul a recunoscut vina, iar cauza a fost examinată în procedură simplificată, în instanța de apel, acesta suplimentar solicitând aplicarea amnistiei.

În situația în care sentința a fost contestată de apărare în partea individualizării pedepsei, instanța de apel a constatat corectitudinea primei instanțe la aplicarea pedepsei, care a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al faptei comise, personalitatea inculpatului, circumstanțele agravante și atenuante stabilite, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Totodată, argumentele invocate de apărare la aplicarea unei pedepse non privative de libertate în privința inculpatului au fost luate în considerație de prima instanță la stabilirea pedepsei cu închisoare, și anume, că acesta și-a recunoscut vina integral și s-a căit sincer de cele comise, cauza fiind examinată în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, pedeapsa fiind în corespundere cu prevederile art.art.7, 75 Cod penal.

La aplicarea pedepsei, s-a luat în considerație, în mod prioritar, personalitatea infractorului, caracteristica deplină a personalității acestuia fiind făcută în baza însușirilor fizice și psihice ale acestuia, particularități care s-au manifestat nu numai prin fapta comisă, dar și în timpul vieții și activității infractorului în alte condiții.

Deci, instanța de fond a reținut că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni similare, are antecedente penale nestinse, dar nu a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă, este divorțat, fără persoane la întreținere, neangajat câmpul muncii, la evidenta medicului psihiatru nu se află, fiind la evidenta medicului narcolog din anul 2012.

Infracțiunea săvârșită de inculpat este una mai puțin gravă, care se pedepsește cu amendă în mărime de 650 la 1 350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, prin prisma prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală fiind stabilite noi limite ale pedepsei cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani și 8 luni.

De altfel, apărarea nu a explicat de ce caracteristicile reținute de instanța de fond la individualizarea pedepsei urmau să impună stabilirea de către instanța de apel a unei pedepse fără privare de libertate, durata examinării cauzei de către prima instanță, fiind suficientă pentru examinarea personalității inculpatului, pedeapsa fiind aplicată în conformitate cu prevederile legale.

În aceste circumstanțe, instanța de fond corect a considerat că inculpatului urmează a-i fi aplicată pedeapsa cu 1 an închisoare, alegațiile apărării privind dezacordul cu pedeapsa stabilită fiind nefondate.

În același timp, aplicarea art.90 Cod penal constituie concluzia instanței că nu este

rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită, fiind prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. Însă, instanța este obligată să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis motivele pe care și-a întemeiat convingerea.

Deoarece, inculpatului anterior i-au fost aplicate pedepse non privative de libertate, însă acesta nu și-a făcut concluziile de rigoare și din nou a comis infracțiuni similare, pedeapsa cu închisoare, cu executare, aplicată de prima instanță este corectă, suspendarea executării pedepsei, nefiind un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Referitor la aplicarea amnistiei, instanța de apel a conchis că în privința inculpatului nu sunt aplicabile prevederile Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.243 din 24 decembrie 2021 or, acesta anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni grave, prin sentința Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 28.07.2010, în baza art.art.186 alin.(4), 85 Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă de 7 ani, 5 luni și 4 zile închisoare.

Potrivit art.6 alin.(1) lit. a¹) din Legea privind amnistia nr.243 din 24 decembrie 2021, prevederile art.art.1-5 din această lege nu se aplică persoanei inculpate care a fost condamnată anterior pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, executând în tot sau în parte pedeapsa cu închisoare, în speță, nefiind întrunite condițiile necesare privind aplicarea amnistiei în privința inculpatului.

5. Avocatul Mihalache Iurie, în numele inculpatului, invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel și solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate.

În motivarea recursului menționează că:

- încălcarea normelor procedurale și materiale au dus la soluționarea greșită a cauzei, apelul declarat fiind respins neîntemeiat;

- nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare, or, acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, în aceste împrejurări urmând a-i fi aplicată o pedeapsă mai blândă;

- inculpatul locuiește cu mama sa, care este bolnavă și are în grijă toate cheltuielile necesare vieții cotidiene, tatăl său fiind decedat;

- părții vătămate i-au fost restituite bunurile sustrase și aceasta nu are pretenții față de inculpat, iar acțiune civilă nu a fost depusă;

- la stabilirea pedepsei, instanța de judecată urma să aplice prevederile art.art.7, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia;

- prima instanță trebuia să țină cont de dispozițiile art.76 Cod penal care prevede că, la stabilirea pedepsei, se consideră circumstanțe atenuante recunoașterea vinovăției, precum și să țină cont de prevederile art.78 Cod penal - efectele circumstanțelor atenuante;

- infracțiunea prevăzută la art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal este una mai puțin gravă, care se pedepsește cu amendă în mărime de 650 la 1350 unități convenționale sau

cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, iar instanța de apel a considerat inoportună aplicarea art.90 Cod penal în privința inculpatului din motiv că acesta nu este la prima condamnare, iar aplicarea altei forme de pedeapsă ar fi ineficientă și nu va duce la atingerea scopului legii penale;

- instanța de judecată nu a ținut cont de circumstanța atenuantă - recunoașterea vinovăției și neîntemeiat i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare cu executare, în privința acestuia fiind oportună aplicarea art.90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei fiind echitabilă în raport cu fapta comisă și circumstanțele cauzei;

- sentința nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei este aplicabilă și în cazul săvârșirii unei infracțiuni mai puțin grave, lipsind impedimente la aplicarea acestei norme de drept.

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință asupra recursului declarat, menționând că pedeapsa aplicată inculpatului este echitabilă, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea recursului, în raport cu materialele cauzei, completul de judecată concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

Potrivit art. XI alin.(3) al Legii nr.246 din 31.07.2023, în vigoare din 01 septembrie 2023 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție), recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei Legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în baza materialelor din dosar, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat, completul de judecată reține că, titularul acestuia critică decizia instanței de apel, invocând temeiurile de casare stipulate la art.427 alin.(1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale* și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit recursului, sunt aduse critici în partea individualizării pedepsei, nefiind contestată decizia referitor la încadrarea acțiunilor și constatării vinovăției în comiterea infracțiunii incriminate, recurentul nefiind de acord cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, completul de judecată conchide că, acestea sunt neîntemeiate, or, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de

apel a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În acest context, instanța de recurs menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată tine cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, completul de judecată consideră, că la aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.7, 16, 61, 75 Cod penal, art.364¹ Cod de procedură penală, ținând cont și de faptul că acesta a comis cu intenție o infracțiune mai puțin gravă, a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni similare, are antecedente penale nestinse, dar nu a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă, este divorțat, fără persoane la întreținere, neangajat câmpul muncii, la evidenta medicului psihiatru nu se află, fiind la evidenta medicului narcolog din anul 2012, precum și de prezența circumstanței atenuante - recunoașterea vinovăției și a circumstanței agravante - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară.

Completul de judecată apreciază drept întemeiate concluziile instanței de apel, că personalitatea inculpatului demonstrează că este o persoană predispusă la comiterea infracțiunilor și lezarea valorilor sociale ocrotite de legea penală, iar circumstanțele în care acesta a fost sancționat anterior cu pedepse non privative de libertate, demonstrează că acestea nu au avut efectul scontat și nu l-au determinat să-și corecteze comportamentul, fiind inoportună aplicarea unei asemenea pedepse pentru infracțiunea comisă în speță.

Totodată, în raport cu argumentele recurentului că, instanța de apel nu a luat în considerație, la aplicarea pedepsei, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă și s-a căit sincer, precum și circumstanța atenuantă - recunoașterea vinei, se atestă că anume aceste circumstanțe au permis stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 1 an închisoare, care corespunde scopului de corectare și reeducare prevăzut de art.61 Cod penal și va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept,

regulile de conviețuire socială și principiile morale.

Pe de altă parte, în raport cu afirmația recurentului că instanța a considerat imposibilă aplicarea dispozițiilor art.90 Cod penal, se atestă că raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea în cursul procesului.

În acest context, instanța de recurs respinge ca fiind neîntemeiate argumentele privind aplicarea unei pedepse non privative de libertate, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane.

În contextul celor expuse, completul de judecată conchide că, pentru a convinge inculpatul în necesitatea respectării ordinii de drept și a normelor morale, este oportună izolarea lui de societate, urmând să execute real pedeapsa aplicată.

Mai mult, se reține că, pentru motivele invocate în recursul de pe rol, se regăsesc argumente plauzibile în decizia instanței de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Ce ține de temeiurile invocat de recurent prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, completul de judecată atestă că, în recursul declarat, nu este specificat, în raport cu argumentele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept și esența că nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi calificarea corectă în acest caz, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Analizând textul deciziei atacate, în raport cu motivele invocate de recurent, completul de judecată atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat asupra soluției din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că, instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, iar hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, inculpatului fiindu-i aplicată o pedeapsă

individualizată conform prevederilor legale.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Inadmisibilitatea recursului declarat de avocatul Mihalache Iurie, în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2022, în cauza penală în privința inculpatului *Necliudov Timur xxxxxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Daguța Sergiu

Mânăscurtă Igor